

Vrij

Hoe breekt Nederland uit de sleur? Deze week: boekbinden.

Tekst **Manouk van Egmond**
Foto **Folkert Koelewijn**

Een boek mag niks meer kosten, weet Rob Koch (75). „De meeste boeken worden niet eens meer genaaid en gebonden, maar als stapeltjes papier aan elkaar geplakt met een omslagje eromheen, brrr...” Een kwartier nadat de oproep ‘fanatieke boekbinder gezocht’ is geplaatst, verschijnt zijn mailtje al in de inbox. „Prima idee om aandacht te geven aan het edele ambacht van boekbinden”, schrijft hij, aangezien lezers daarmee nauwelijks nog in aanraking komen. We zijn van harte welkom in zijn atelier in Uithoorn.

Atelier De Ganzenweide blijkt op de eerste verdieping van zijn huis te vinden - hij heeft de oude slaapkamers van zijn twee dochters bij elkaar getrokken - en staat bomvol met persen, een naaibank en rollen boekbindlinnen. Koch heeft een presentatie voorbereid over vrijwel alle boeken die hij heeft gebonden, maar begint met „een beetje theorie” over de basis van het boekbinden: papier. Met een kwastje smeert hij water over de lengte en de breedte van een paar papiertjes en wijst naar een van de vellen. Is het te zien? Bubbels. „Een doodzonde” in de boekbinderswereld.

In Kochs boeken zijn er geen rimpelingen aan te treffen. Hij heeft dan ook al twintig jaar ervaring „met deze geweldig mooie activiteit”. Na een carrière als accountant kon hij op zijn zesenvijftigste stoppen en zich volledig op zijn hobby storten. Een behoorlijk tijdrovende bezigheid. Koch volgde eerst een tweejarige opleiding waarbij hij

alleen maar blanco vellen tot boeken bond. En daarna werkte hij ook aan zijn versierkunsten, graveren met bladgoud bijvoorbeeld, of gemarmerde schutbladen maken in een waterbak met inkt.

Boeken in ere herstellen is wat hij het liefste doet. Van een „machinaal geproduceerd” boekje vraagt hij de losse katernen op bij de uitgeverij, naait die in elkaar en geeft het boekblok dan bijvoorbeeld een leren boekband met ribben op de rug. Zo heeft hij boeken van Felix Timmermans, Louis Couperus en zijn lievelingsschrijver Willem Elsschot „een mooie jas gegeven”. *De Amerikaanse prinses* van Annejet van der Zijl heeft hij kortgeleden verfraaid. „Ze heeft een exemplaar gekregen en was daar volgens de uitgever erg blij mee.”

Zijn kennissenkring is enorm geworden door de hobby, zegt hij trots. Niet in de laatste plaats omdat hij inmiddels ook een hobbyuitgever is geworden en boeken in losse katernen uitgeeft voor andere boekbinders, zodat zij het in hun eigen stijl kunnen binden. Die van hem is overigens „klasiek”. Zo vindt hij het prettig om historisch correct te zijn. „Een boek uit de Middeleeuwen krijgt een boekomslag van perkament.” Maar soms doet hij een beetje gek. Op *The island*, een boek over het Amsterdamse KNSM-eiland dat hij voor een miniatuurboekenwedstrijd instuurde, morste hij een beetje groene verf, gniffelt hij. Dat werd natuurlijk een wietblaadje.